

ANTONI
CASAS
ROS

Cronicile ultimei revoluții

Traducere din limba franceză
de Aurelia Ulici

Flying Freedom Party¹

Numele meu este Lupa. Am șaptesprezece ani. Sunt Cronicar. Membrii mișcării Flying Freedom organizează o petrecere pe terasa restaurantului Haven's Gate, la etajul treizeci și cinci al unui turn din cartierul londonez City. Sunt angajată ca ajutor, datorită scrisorilor de recomandare false pe care le-am primit de la foarte serioasa casă Barton & Burnett, furnizoarea familiei regale încă din 1826. Aranjăm mesele pentru bufet. Fețele de masă albe, până la podea, frapierele, gheața, sticlele de șampanie, sticlele de whisky, coniacurile, apa și sucurile de fructe, vinurile și, în cele din urmă, platourile mari de argint pline de feluri delicioase. Purtăm șorțuri negre și cămăși albe. Un majordom ne face inspecția. Este descoperită o pată, ajutorul este dat afară. Păr impecabil, fără gel, fără tatuaje, fără inele, fără piercing-uri, fără bijuterii, fără machiaj și cu pantofi negri de lac. La Barton & Burnett nu se glumește. La sfârșit, inspecția zâmbetelor. Unul câte unul. Și comentariile: exagerat, prea personal, seducător, jalnic, dinții lasă de dorit, lipsit de energie, prea fericit, răutăcios, naiv, malițios și, în mod excepțional: potrivit. Un fost manechin cu nenumărate intervenții chirurgicale faciale trece prin fața fiecăruia dintre noi și ne arată

¹ În legătură cu numerotarea capitolelor: Fibonacci, numit Leonardo din Pisa, este un matematician născut la Pisa spre 1175 și mort după 1240. Este autorul unui tratat, *Liber abbaci*, prima lucrare europeană despre matematica indiană și arabă. El este inventatorul celebrei „suite Fibonacci”, în care fiecare termen al acestei suite este suma celor doi precedenți: 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89 etc. Aceasta este structura care poate fi descoperită în roman.

un zâmbet neutru, regal, prevenitor, lipsit de orice conotație sexuală, un zâmbet B & B. Rând pe rând, zâmbim din nou încercând să ne imităm modelul. Majordomul ne adresează un verdict scurt: „Acceptabil“. Putem rupe rândurile. Ne este repartizat un loc. Eu sunt unul dintre cei însărcinați cu șampania. Mi se indică până unde se umplu cupele. Când sosesc primii invitați, noi suntem aproape în poziție regulamentară, în vreme ce musafirii noștri sunt veseli, tineri și relaxați. Așa cum spune contractul meu, toți aparțin mișcării Flying Freedom. Probabil că am la dispoziție două ore ca să-mi duc la bun sfârșit cercetarea.

Terasa de la Haven's Gate se umple de siluete grațioase. Nici un membru al mișcării nu pare să aibă mai mult de optsprezece ani. Dominăm celelalte clădiri. Vremea este perfectă. În cele din urmă, sosesc patru coloși din serviciul de ordine FF. Confiscă telefoanele mobile ale personalului, ceea ce se făcuse deja pentru ajutoare, și supraveghează accesul la ascensoare, în vreme ce eu navighez de la un grup la altul, atentă la discuții. Multe accente colorate. Toată lumea vorbește englezește. Turnând perfect șampania în cupe, afișez zâmbetul B & B pe care nimeni nu pare să-l aprecieze. Membrii mișcării Flying Freedom au venit îmbrăcați ca pentru a merge la operă. În negru și alb, clasic. Singurele culori – ochii, buzele, pielea. Număr participanții. Sunt treizeci și șase. Nimeni nu pare să-și asume o poziție dominantă. Nici discursuri, nici prezentare. Ciugulesc cu distincție și beau moderat. Conversațiile, banale la început, se transformă destul de repede în discursuri pasionate despre impactul pe care-l va avea acest eveniment. Sunt mai mulți care folosesc aceste cuvinte: „O zi foarte specială“. Unii mă privesc. Alții mă ignoră. E limpede că nu fac parte din grupul lor și, din fericire pentru mine, nu-mi stă scris în frunte că sunt un Cronicar. Trimit un zâmbet adevărat unei fete cu ochi întunecați și blânzi. Probabil că este indiană sau pakistaneză. Este singura care poartă un sari alb, cu o bordură minusculă, roșie. Continuând să servesc, risc un comentariu:

— Foarte frumos sariul dumneavoastră, domnișoară, vă stă minunat.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabilă. Lucrați la B & B?

— Infiltrată.

— Cronicar?

— Da.

— Ah! Noi v-am contactat. Văd că ați reușit să treceți de rigurile selecției.

— Întotdeauna reușim. O să mă întorc. Trebuie să fiu discretă.

— Peste nici jumătate de oră, serviciul de securitate va cere angajaților și ajutoarelor să se retragă. Este un moment foarte intim. Atunci veți fi liberă să vă faceți treaba. Eu mă numesc Najah.

— Lupa.

Membrii echipei de securitate îl scot afară pe majordom și trupele lui. Unul dintre ei îmi face semn. Najah se duce să-i vorbească. El aprobă. Ușile celor două ascensoare se închid. Sticlele nu lipsesc. Fiecare se servește. Îmi scot uniforma. Mi-am păstrat o minijupă ușoară pe sub ținuta severă. Mă întorc spre Najah.

— Ești indiancă? Este numele tău adevărat?

— Sariul meu este tipic bengalez. Noi nu ne folosim niciodată numele nostru.

— De cât timp faci parte din Flying Freedom?

— De cincisprezece luni.

— Cum ai auzit vorbindu-se despre asta?

— O colegă de clasă.

— Poți să-mi vorbești despre organizația voastră?

— Nu există structură. Suntem revoluționari. Toate strategemele pot fi dejucate, dar nu pot face nimic împotriva noastră!

— Cine a avut ideea să creeze această mișcare?

— N-am văzut-o niciodată.

— O femeie?

— Da. Noi o numim Y.

— De ce Y?

— Nu știu.

— Nu ești curioasă?

— Ideile sunt cele care mă interesează.

— Nu dorești s-o cunoști pe Y?

— N-aș putea s-o găesc chiar dacă aș căuta-o mai multe vieți.

— Crezi că avem mai multe vieți?

— Nimic nu se pierde, nimic nu se creează. Totul este energie sub diverse forme. Un francez este cel care a spus-o: Lavoisier.

— Ți-e frică de moarte?

— Nu.

— Flying Freedom... Cum zboară această libertate?

— Este ideea măreață a lui Y.

— Spune-mi cum ai fost convinsă tu, Najah, să aderi la această mișcare.

— Am deschis ochii înainte de a auzi vorbindu-se despre Y.

— Ce ai văzut?

— Lipsa libertății din ce în ce mai evidentă. Represiunea. Violența. Puterea legii. Perversitatea și cinismul politicii. Marea mediocritate a conducătorilor noștri. Democrația dictatorială. Toate mișcările care au tendința să reintroducă libertatea sunt distruse imediat ce prind viață. Mulți oameni dispar, în universități și chiar în licee. Suntem toți liceeni pentru că sunt mai puțin atenți la noi, nu ne iau în serios...

— Greșesc.

— Este ideea genială a lui Y.

— Îi recrutați de foarte tineri.

— La fel ca la Cronicari.

— Noi citim toate articolele voastre. Dar site-ul vostru este cenzurat în India, în China, în multe țări din Asia și uneori chiar în Europa.

— Știu, dar lucrăm din nou la asta și am pus la punct un sistem care îți permite să navighezi anonim. Funcționează până și în China. Există aici ceva care a întâlnit-o pe Y?

— Imposibil. Este hărțuită de toate serviciile de informații. Face parte dintre cele mai căutate zece persoane din lume. Dar le scapă mereu.

— De unde știi?

— Ea a inventat cel mai recent mod de a se face auzită. Nimeni nu poate face nimic împotriva mișcării. Vei vedea, se va dezvolta foarte repede, în lumea întreagă. Noi suntem primii eroi. Cui vrei să-i iei interviu?

— Băiatului aceleuia, lângă coloană.

Najah mă conduce la Abélard.

— Vorbește-mi despre ce se va întâmpla în seara asta.

— O expresie absolută a libertății.

— Ce te fascinează?

— Frumusețea.

— Libertatea?

— A cunoaște frumusețea înseamnă a pătrunde în miezul haosului. Și haosul este imaginea perfectă a libertății. Imediat ce există o ordine, se instalează dictatura.

— Vorbește-mi despre Y...

— Pentru mine, ea este muzica sferelor. Este negarea tuturor structurilor care ne sunt impuse în numele libertății. Trăim într-un univers al temerii totale.

— Cine te-a pus în legătură cu gândirea lui Y?

— Un coleg de liceu.

— Nu te deranjează că n-o cunoști?

— O cunosc. O visez aproape în fiecare noapte. Toți o visăm. Nu e limitată în spațiu. Nu există beneficii pe care să le obținem din acțiunea noastră, este absolută.

— Crezi că Y este femeie?

— Bineînțeles.

— Pe ce te bazezi?

— Ordinea are caracter masculin, anarhia este feminină.

— Ea este cea care te inspiră?

— Ea este inima noastră, măruntaiele, sângele, membrele oferite nouă.

— Te-ai gândit că ai putea fi manipulat de cei pe care vrei să-i combați?

— Bineînțeles, dar cum ar putea avea ticăloșii care ne conduc idei sublime? E ca și cum ai crede că unul dintre conducătorii

noștri ar putea fi Mozart sau Rimbaud. Sunt niște incuți siniștri, clienți lobotomizați ai chirurgiei plastice, ființe vulgare, paranoici, vindicativi și lași. Unica lor preocupare este să-și păstreze puterea pentru a se bucura de imunitate. O să-i lăsam încremeniți de uimire, cu gura căscată ca niște pești scoși din apă. Își vor aduna miniștrii, șefii de agenții de informații. „Găsiți-i pe ticăloșii ăștia mici. Omorâți-i înainte de a se aduna!”

— Mulțumesc, Abélard.

— Sunteți o mișcare înfrățită cu noi, vă admirăm mult. Și eu am încercat să fiu Cronicar, dar mi-au fost refuzate toate cele trei articole.

— Ai reușit întâlnind-o pe Y. Într-o zi, o voi întâlni și eu.

— S-a întâmplat deja.

— Najah?

— O! Nu, nu eu... dar toți suntem o parte din ea, din parful, mintea, inima, bucuria ei! Un alt interviu?

— Fata care stă pe marginea terasei, acolo.

— Este Venus. E din Chicago.

— Salut, Venus, eu sunt Lupa, de la Cronicari.

— Știu. Toată lumea știe. Y o știa chiar înainte să ajungă la supraveghetor ordinul misiunii tale.

— Cronicar?

— Evident. Eu sunt cea care a relatat execuția fraților Brown.

— A fost un articol magnific.

— Dar sunt morți.

— Vorbește-mi despre întâlnirea ta cu Y.

— Un pliant publicitar pe jos, pe Canal Street, la New York. Ieșeam dintr-un club, dansasem toată noaptea.

— Ce se afla pe pliant?

— Un Y negru pe fond roșu.

— Asta e tot?

— Nu, în josul paginii, cu litere mici, se putea citi: „La ce te trimite asta cu gândul?”

— Nimic altceva? Nicio adresă, număr de telefon, e-mail?

— Nimic. Am luat pliantul. Eram nedumerită. Mi-am anunțat redactorul, care a găsit informația interesantă.

— Pe urmă?

— Devine ciudat, dar crede-mă...

— Te cred. La ce te-ai gândit când ai luat pliantul? Primul tău gând?

— Am crezut că e o chestie feministă. Y... sex... Lipsa oricărui mijloc de a mă întâlni cu alții m-a făcut să cred că era ceva important. Tata era anarhist. La doisprezece ani am citit Bakunin, Kropotkin, Reclus. Mă duceam la mitinguri, încasam primele mele lovituri de baston. Aveam un simț al politicului, al strategiilor, flerul de a simți o idee nouă, de a detecta manevre perverse.

— Ce ai făcut cu pliantul?

— L-am fixat pe perete. Îl priveam ore întregi, în fiecare zi. Noaptea, am început să-l visez. Plutea, negru, bine conturat pe roșul cerului. Se afla gravat pe obiecte. M-am îndrăgostit de Y. Într-o noapte, am visat că era tatuat pe pubisul meu și, de atunci, mi-am schimbat numele și mi-am spus Venus. În week-end-ul următor, mi-am pus o prietenă să-mi epileze fofoloanca și m-am dus la Demonia, pe Amsterdam Avenue, cea mai bună specialistă în tatuaj din New York. Un Y pe muntele lui Venus, ca în visul meu. Cum sunt minoră, a trebuit să completez o fișă, să prezint un accept fals al părinților, să-mi las numărul de telefon. Două zile mai târziu, am primit un apel. O femeie cu o voce foarte caldă. Sunt sigură că era Y.

— Îți amintești conversația?

— M-a întrebat de ce Y-ul. I-am povestit istoria. Îmi citise și ea articolul despre frații Brown. Am vorbit despre politică. Ne pândește dictatura.

— Ce te-a frapat în vocea ei?

— O blândețe neînduplecată, dacă aceste două cuvinte pot fi alăturate. O logică fără fisură, o lipsă de frică. Și un calm cum încă nu am mai simțit niciodată.

— Ai întrebat-o cum o cheamă?

- Am fost sedusă complet, încă de la primele cuvinte.
- Ai încercat să-i afli numărul?
- O cabină telefonică din Berlin.
- Ce vârstă?
- După părerea mea, douăzeci, douăzeci și doi.
- Vreun accent?
- Foarte ușor, nu cred să fie americană. Probabil vreo europeană care a trăit în State un oarecare timp.
- I-ai spus Demoniei?
- Mi-a zis să încetez să iau droguri.
- Iei așa ceva?
- Rar.
- După „acordul“ tău politic, ce ți-a spus Y?
- Mi-a vorbit despre mișcare. Despre izolare. Despre secret. Despre strategia ei.
- Izolare?
- Să nu ne întâlnim decât cu contactul nostru, niciodată cu cineva din mișcare. În seara asta este pentru prima oară când ne întâlnim.
- Cum ai fost anunțată?
- SMS.
- Ai verificat numărul?
- Nu aparține nimănui. Cartelă furată. Tu ești aici pentru că noi te-am ales.
- Îmi dezvălui multe lucruri...
- Suntem în faza extinderii mișcării. Știm că ești simpatizantă. Oricum, ceea ce este o nebunie în povestea asta este faptul că mișcarea va fi dusă mai departe de adversarii noștri. Ne folosim de prostia lor, canalele lor media sunt cele care vor răspândi Flying Freedom pe toată planeta. Ca urmare, Y se va putea ascunde și va putea gândi în liniște.
- Să ne întoarcem la esențial: acțiunea.
- Poți să rămâi. Vei vedea totul. Vei fi prima. Eu, eu sunt implicată total, nu voi putea scrie. De asta i-am cerut redactorului meu să fiu secondată.

— Și dacă media vor cenzura informația?

— În momentul ăsta, e o nebunie, în prima clipă vor exista deja zeci de clipuri video pe YouTube și pe alte rețele de socializare și, apoi, ești tu aici, Cronicarii sunt aici. Șefii canalelor de televiziune nu vor gândi, vor fi prea fericiți să arate în ce hal sunt pervertiți adolescenții. Nimeni nu rezistă unor imagini-șoc.

Este ora șaptesprezece. Ieșirea de la serviciu. Pe terasă, se așterne tăcerea. Treizeci și șase de siluete înălțate spre cer, numai sariul lui Najah plutește în vânt. Negrul și albul formelor hieratice, gravitatea fețelor întoarse spre Y, care le vede și le cheamă. Membrii echipelor de securitate sunt tot în fața cuștilor ascensorului, cu mâinile încrucișate, impasibili. Pesemne că Y are o putere. Se simte plutind peste sufletul membrilor mișcării Flying Freedom.

Trasă puțin mai în spate, într-o parte, observ fiecare bătaie a genelor, fiecare expresie a privirii. În această adunare tăcută, impresionată de lipsa discursului, simt un calm desăvârșit, o bucurie. Unul dintre băieți se retrage discret, se întoarce cu o valiză, se ghemuiește, o deschide. Materialul perfect pentru un desenator de graffiti. Mă apropii – niște tuburi cu aerosoli de culoarea curcubeului: albastru, galben, verde, indigo, roșu, galben, violet. Ia albastrul, se apropie de Najah, care își desface sariul și se învârtă ca un derviş. Pânza albă cade pe jos, marginea roșie se unduiește câteva secunde sub vânt, apoi se întinde. Najah își scoate lenjeria. Nu-i mai rămân decât un iPod și căștile. Este goală, splendidă și, pe pielea ca ambra, scriitorul de graffiti, cu un gest sigur, trasează litere fine care alcătuiesc „Freedom Flyer“. Se dezbracă un altul – vopsea galbenă, indigo, apoi culorile spectrului. Uneori scrie pe o coapsă, uneori pe pântec sau pe spate, uneori pe tot corpul. Suntem mai sus decât celelalte clădiri. Numai pasagerii unui elicopter ar putea vedea ceea ce se petrece pe terasa de la Haven's Gate.

Creatorul de graffiti progresează rapid, dă lumină trupurilor. Sunt fascinată de frumusețea siluetelor. Când Venus se dezbracă,